

кухини въ тоя кжсъ. Странно: тая сплавъ изглежда като кжсъ отъ метеоръ. И чудно: едната отъ кухинитѣ въ нея е пълна съ... диаманти! Тѣ ослѣпително блѣска въ лупата.

— Не сънуваме ли, Петре? Тѣзи кристали блестятъ, като диаманти.

Лицето на младия човѣкъ огорчено увѣхва. Не мисли ли, че го подигравамъ? Българинътъ е песимистъ и когато е лековѣренъ. Бързамъ да го успокоя:

— Диамантитѣ, Петре, когато сж още необработени, изглеждатъ като зрънца отъ дъвка. А тѣзи кристали тукъ незнамъ какви сж. Ще идемъ идущата седмица да проследимъ градището околорѣстъ: сега съмъ се зачелъ. не ми се ходи.

Моята сдържаностъ повлия на Петра магически: лицето му се отпусна детски щастливо. Навѣрно, той допуска, че щомъ не се увличамъ и азъ, като него, то... и да не излѣзе нищо отъ всичката тази история, все пакъ поне менъ хората не ще усмиватъ. А това е важно за Петра: той вече ме обича.

— Вижъ какво, Петре, я да огледаме другитѣ рудници—„духовнитѣ“: заведи ме у Димитрови.

Димитрови сж двама братя, които представятъ малкото чудо въ Върбовчець: необикновено даровити млади хора! Голѣмиятъ (Ваню), къмъ 30 години, бакалинъ въ селото, е самоукъ дърводѣлецъ. Сега работѣлъ въ ячка и високъ чѣкрѣкъ за движение съ кракъ. Тѣ били така излѣни, щото не било за вър-